

Preek over Numeri 10: 29-34

Broeders en zusters,

Vorige week zondag hebt u vanuit de gemeente dit kaartje mee kunnen nemen. Een uitnodigingskaartje, dat u kunt gebruiken om te geven aan iemand die u zo graag in aanraking zou willen brengen met het Evangelie. Vanavond is het zo ver. Een dienst gericht op belangstellenden. Het thema zal vanavond zijn *'waar het hart vol van is'*. Wat zou het geweldig zijn als er vanavond bezoekers of zoekers zullen zijn die geraakt worden door de Boodschap dat Jezus ook hun Heer en Verlosser wil zijn, dat deze bezoekers de kerk werkelijk *met een vol hart* verlaten. Ik weet niet hoe dat met u is, maar ik zou best een paar mensen weten die ik dat in ieder geval van harte gun. Of het lukt om hen mee te vragen is een tweede, maar ik vermoed dat wij allemaal wel mensen in de kring van de familie, vrienden, burens, collega's hebben die we dagelijks voor Gods troon brengen, omdat we zò hopen dat ze tot geloof zullen komen, dat ze hun knieën zullen buigen voor de Here Jezus. Kent u dat? En hou dat dan alstublieft ook vol. Dat gebed is zo onnoemelijk belangrijk. Maar tegelijkertijd wil ik ook zeggen dat *wie wij zijn* hierin onnoemelijk belangrijk is. Als mensen tot geloof komen dan is dat bijna altijd omdat er in hun directe leefwereld christenen zijn die voor hen bidden, dat eerst, maar ook mensen die hen verteld hebben over de bijbelse boodschap, en – en dat is minstens zo belangrijk - die geleefd hebben als authentieke, echte christenen. Kortom, mensen die zelf *volle harten* hebben van die Boodschap. Wij kunnen alleen op volle harten bij zoekers hopen als wij zelf ook vol zijn van het Evangelie. En daarom is het goed om te realiseren dat getuige zijn niet zo zeer een activiteit is, maar een status. Getuigen dat doe je niet, getuige dat ben je! *Gij zult mijn getuigen zijn* is geen opdracht, maar een belofte. Als jij gegrepen bent door het Evangelie dan zul je als vanzelf een getuige zijn.

En dat zie ik ook in dat misschien wel onbekende verhaal uit Numeri dat ik met u gelezen heb vanmorgen.

Mozes, die tot zijn zwager Chobab zegt: *kom op, ga toch met ons mee*. Mozes zal gedacht hebben: wat zou het mooi zijn als mijn zwager de Here God mag leren kennen en gaat delen in Gods beloften. Want Mozes is ongetwijfeld diep onder de indruk geraakt van God. Hoe kan het ook anders. Moet je niet zien wat die Mozes allemaal heeft mogen meemaken met God. Het begon al bij zijn geboorte. Mozes' moeder Jochebed zal hem vast en zeker verteld hebben over de wonderlijke manier

waarop Mozes als kind in leven mocht blijven. Terwijl alle jongetjes van zijn leeftijd om het leven werden gebracht heeft zijn moeder het gewaagd hem in leven te houden. Toen het niet langer lukte om hem te verbergen heeft Mozes' moeder het kind in een biezen mandje in de Nijl gelegd. Zo werd Mozes gevonden door een Egyptische prinses en groeide hij op aan het hof van Farao. Mozes heeft 40 jaar aan dat hof van de Farao gewoond en daar heeft hij ongetwijfeld een degelijke opleiding genoten. Uiteindelijk moest hij vluchten omdat hij een Egyptenaar had gedood en zo kwam hij terecht bij de Midianieten. De Midianieten stammen af van Midjan, één van de zonen van Abraham. Na de dood van Sarah nam Abraham Ketura tot vrouw en zij baarde o.a. Midjan. De Midianieten zijn dus in de verte nog familie van de Israelieten. Mozes trouwde met Sippora, de dochter van Reüel, die ook wel Jetro genoemd werd. In de bijbel komen we wel vaker dubbele namen tegen. Denkt u maar aan Simon Petrus of aan Jozef die ook wel Barnabas genoemd werd. Mozes' vrouw Sippora was dus een zus van Chobab die we vandaag in onze tekst tegenkomen. 40 Jaar lang heeft Mozes als schaapherder gewerkt voor zijn schoonvader. Mozes moet dus al een jaar of 80(!) geweest zijn toen de HERE God op wonderbaarlijke manier aan hem verscheen bij de brandende braamstruik.

Deze verschijning van God zal een onuitwisbare indruk op Mozes hebben gemaakt. Hoe is het mogelijk dat de Almachtige God zo persoonlijk tot hem spreekt en hem wil inschakelen bij de bevrijding van Zijn volk? Het vreemde is dan wel, dat ondanks die persoonlijke ontmoeting met de Almachtige, Mozes tegensputtert. Hoewel God hem had uitgekozen voor deze bijzondere taak was Mozes het daar zelf niet mee eens. *Hoe kunt U mij nu nemen, ik kan niet spreken....* Wat is de bijbel weer heerlijk herkenbaar, hè. Nog altijd zitten kerken vol met mensen die van zichzelf vinden dat ze niet geschikt zijn voor de een of andere taak als de Heer ze daar voor roept. Alsof God er niet over nagedacht zou hebben of iemand geschikt is voor zijn taak of niet. God weet wie Hij roept en Hij heeft ongetwijfeld ook bij Mozes de bekwaamheden in hem gelegd om zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Uiteindelijk gaat Mozes op weg, samen met zijn broer Aäron en mag hij als spreekbuis van de Here God fungeren bij de Farao. Tot 10 keer toe mocht hij een plaag voorspellen die stuk voor stuk ook uit zijn gekomen. God deed grote wonderen via Mozes en uiteindelijk werd Israel bevrijd uit de slavernij nadat God het water van de Schelfzee liet splijten. Wat zal Mozes onder de indruk zijn geweest van deze

bevrijdende God. En onderweg in de woestijn mocht Mozes getuige zijn van Gods zorg voor Zijn volk. Iedere dag voorzag Hij door manna te laten regenen, en op de zesde dag een dubbele portie, omdat er op de sabbat geen manna zou vallen. Gods zorg werd ook zichtbaar in de 10 woorden die het volk mocht ontvangen. Denk alleen maar aan het sabbatgebod. 400 Jaar heeft het volk in slavernij geleefd, dag in dag uit geploeterd. En nu zegt God: we gaan het anders doen. Eén dag in de week relaxen, de voeten op tafel. Zo was de sabbat bedoeld, en niet wat de Farizeeën er later van maakten: een beknottende wet. Gods goede regels zijn er nooit om mensen te beknotten, maar juist om ruimte te geven en veiligheid. Net als onze verkeersregels. Omdat we afgesproken hebben dat we aan de rechterkant van de weg rijden, en dat wie van rechts komt voorrang heeft, kunnen we aan het verkeer deelnemen. Die regels ontnemen niet je vrijheid, maar beschermen je vrijheid. Zo zijn Gods goede woorden ook bedoeld. Ze geven je ruimte voor het goede leven. En Mozes mocht ook daar getuige van zijn. Wat is die God, die Mozes riep bij de braamstruik, die Zijn volk bevrijdde uit de slavernij, die zijn volk in het levensonderhoud voorzag, ongelooflijk goed! En die ontdekking gunde Mozes zijn zwager nu ook. *Kom op, Chobab, ga met ons mee, want die God die mij ooit riep, die God die ons volk bevrijdde uit de slavernij, die God die ons zegent met dagelijks voedsel en met goede richtlijnen om ons leven te ordenen, die God gaat ons naar het Beloofde Land brengen. Hij heeft het zelf gezegd en Hij zal het waarmaken ook! En die geweldige toekomst, Chobab, die gun ik jou ook zo. Ik zou zo graag zien dat jij daarin deelt.* Uit onze tekst blijkt niet direct of Chobab is meegegaan met Mozes, maar in het bijbelboek Richteren (1:16,4:11) lezen we dat de nakomelingen van Chobab zich hebben gevestigd in het Beloofde Land. Het lijkt erop dat Chobab zich heeft laten overtuigen, hoewel hij in eerste instantie leek te kiezen voor het grondgebied van de Midianieten. Mozes' oproep aan zijn zwager om mee te gaan naar Gods toekomst heeft zijn uitwerking niet gemist. Chobab is gegaan en heeft mogen ontdekken wie de God van Mozes is.

Ik denk dat deze vrij onbekende geschiedenis een prachtig voorbeeld is voor ons waarbij we onszelf twee vragen mogen stellen. Ben ik een Mozes? En wie is mijn Chobab?

Ik zei net al dat Mozes ongetwijfeld diep geraakt zal zijn door God, maar hoe is dat bij u of jou? Ik weet het wel, die brandende-braambos-ervaring van Mozes is wel een

heel speciale ervaring. God verscheen letterlijk sprekend aan Mozes. Dat is maar aan heel weinig mensen gegeven. Maar de Hebreënbriev zegt dat God nu spreekt door Zijn Zoon. God sprak direct tot Mozes en maakte zich bekend als de IK BEN. In Jezus zegt God nu tegen ons: *IK BEN de weg, de waarheid en het leven*. Met andere woorden: In Jezus heeft God zichzelf laten kennen. Door één van ons te worden is God zo onnoemelijk dichtbij de mens gekomen. Dat mag ons net zo raken als dat Mozes geraakt is door zijn ervaring bij de brandende braamstruik. Mozes' ervaring was *"hoe kan het dat de Almachtige God zo persoonlijk tot mij spreekt"*. Onze ervaring mag zijn: *"hoe kan het dat de Almachtige God zo persoonlijk onder ons wilde komen wonen?"*

In de tweede plaats mocht Mozes getuige zijn van de verlossing van het volk Israel uit de slavernij van Egypte. Deze verlossing uit Egypte is de oudtestamentische tegenhanger van de verlossing uit de slavernij van de zonde die Jezus heeft bewerkt aan het kruis. Toen Jezus stierf aan het kruis toen riep Hij uit *"Het is volbracht"*. Het is klaar. Onze verlossing is voltooid. Er hoeft niets meer aan toegevoegd te worden. Door Jezus' dood en opstanding is er een eind gekomen aan onze slavernij. Het volk Israel mocht vlak voor de uittocht uit Egypte schuilen achter het bloed van het Paaslam. Het bloed dat de vaders van de gezinnen aan de deurposten van hun huizen aanbrachten voorkwam dat de verderfengel binnenkwam en de eerstgeborenen doodde in de Israelitische huizen. Wij mogen schuilen achter Jezus' bloed. Als je daar schuilt dan mag je zeker zijn dat veilig bent. Het verderf zal je niet treffen. In tegendeel, dan is bevrijding jouw deel. Mozes' ervaring was waarschijnlijk: *"hoe kan het dat God op zo'n imposante manier zijn volk wilde bevrijden"*. Onze ervaring mag zijn: *hoe kan het dat God mij op zo'n imposante manier wilde bevrijden"*.

Tijdens de woestijnreis heeft Mozes ervaren dat God op wonderlijke manier voorzag in het levensonderhoud. Brood uit de hemel, en de tien woorden als veilige kaders waarbinnen het leven met God ervaren mocht worden. Wij mogen ons leven hier ook vergelijken met de reis door de woestijn. Israel is verlost uit Egypte maar nog niet aangekomen in het Beloofde Land. Zo zijn wij ook verlost door de Here Jezus van de zonde, maar we zijn nog niet aangekomen op de nieuwe aarde. Dat is nog toekomstmuziek. Maar tijdens onze 'woestijnreis' heeft God ons voor onderweg Zijn Heilige Geest gegeven. Ik vraag me wel eens heel eerlijk af of we dit altijd wel voldoende realiseren. Natuurlijk, de Here Jezus nam onze straf op zich, Hij betaalde

onze schuld, zodat er voor ons vrijspraak is. Maar Hij heeft ons ook bevrijd van de slavernij. Met andere woorden, we waren slaven van de zonden, we konden gewoonweg niet anders, maar dankzij de Heilige Geest is dat niet meer zo. Als slaaf is er geen overwinning over zonde mogelijk, maar nu we de Heilige Geest hebben ontvangen wel. De Geest wil ons van binnenuit vernieuwen in mensen die het beeld van Christus gaan vertonen in deze wereld. Je zou het zo kunnen zeggen: *onze verlossing heeft niet alleen onze redding tot doel, onze verlossing heeft tot doel dat Christus zichtbaar wordt in geredde mensen.* En natuurlijk ik weet het wel, dat betekent heus niet dat we nooit meer zondigen. Maar als we berusten in de zonde, en ontkennen dat er groei mogelijk is, dan doen we tekort aan het verlossingswerk van Christus. Hij is in ons een werk begonnen en we zijn ongetwijfeld nog niet wat we zijn moeten, maar als het goed is, zijn we ook niet meer wat we vroeger waren. Gods Geest, de Trooster, letterlijk staat hier 'Degene die ons zal bijstaan', is ons voor onderweg meegegeven. Dichterbij kan God gewoon niet komen. Hij woont in ons. Zoals de wolkkolom overdag en de vuurkolom 's nachts het volk Israel de weg wees door de woestijn, zo wil de Heilige Geest ons de wegwijzen door de woestijn die dit leven is. De wolkkolom verzekerde het volk van Gods aanwezigheid. Zo wil de Heilige Geest ons verzekeren van Gods aanwezigheid in ons leven. Mozes zal ongetwijfeld onder de indruk zijn geweest van Gods goede zorg tijdens de woestijnreis. Hoe is dat bij ons, zijn wij ook onder de indruk van Gods aanwezigheid in ons leven tijdens onze woestijnreis?

Toen Mozes zijn zwager Chobab meevroeg wees hij hem op de toekomst: *wij trekken op naar de plaats waarvan de HERE gezegd heeft: Ik zal u haar geven, ga met ons, dan zullen wij u weldoen, want de HERE heeft het goede gesproken over Israel.....*

Mozes was er van overtuigd dat God zijn woord zou houden. God heeft het goede gesproken over Israel, en daar hoeven we niet aan te twifelen. Mozes had God leren kennen als een absoluut betrouwbare God. Op die God kun je gerust je leven bouwen. Daar is Mozes zo zeker van, dat hij vrijmoedig zijn zwager durft uit te dagen zijn schepen achter zich te verbranden en een nieuw leven te beginnen. Hij wist het, dat is het meer dan waard. Chobab moet wel afscheid nemen van zijn oude leven maar hij krijgt er geweldig veel voor terug. En dat is bij ons echt niet anders. Jezus volgen heeft ook te maken met het verbranden van de schepen achter je. Jezus heeft zelf gezegd: *Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of vrouw of broeders of*

ouders of kinderen heeft prijsgegeven om het Koninkrijk Gods, of hij zal vele malen meer ontvangen in deze tijd en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven....

Geloven wij dat echt? Als het nodig is om dingen prijs te geven omwille van Gods Koninkrijk, dat God dat dubbel en dwars beloont. Of zitten we nog zo vast aan het hier en nu en houden we liever zelf de touwtjes in handen. Mozes durfde Chobab uit de dagen om alle schepen achter zich te verbranden.

Weet u, als we mensen willen bereiken met het Evangelie dan roepen we mensen op om hun oude leven vaarwel te zeggen en een nieuw leven met Christus te beginnen. Dan vraag je heel veel van deze mensen. Maar als wij een Mozes zijn dan zijn we ook overtuigd van het feit dat God zijn woord houdt en dat de prijs die je betaalt dubbel en dwars weer wordt terug ontvangen.

Vanavond hebben we een bijzondere dienst, speciaal voor de Choabs in onze samenleving. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat deze Choabs niet uit zichzelf naar ons kerkgebouw zullen komen. Dat gebeurt alleen als wij een Mozes zijn. Een Mozes wiens hart vol is – dat is het thema vanavond weet u nog? –
vol van de God die door Jezus ons bevrijd uit slavernij,
vol van de God die Zijn Geest geeft voor onderweg tijdens de woestijnreis,
vol van de God die zijn woord houdt en ons belooft dat er een heerlijke tijd aankomt.
Een Mozes die de moed heeft zijn nek uit te steken:
Kom op Chobab, kom ga met ons en doe als wij, want de God waar ik zo vol van ben, wil ook zo graag jouw God zijn.

Amen.